

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM
TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE DAVASI
(Başvuru No. 14852/18)

KARAR

8. Madde • Pozitif yükümlülükler • Ünlü sinema ve dizi oyuncusu olan başvuranın, evinin balkonunda ünlü bir erkek oyuncu ile öpüşürken haberi olmaksızın kaydedilen video görüntülerinin, ulusal bir televizyon kanalı tarafından yayınlanmasının ardından, ulusal mahkemelerin ilgilinin özel hayatına saygı hakkını koruma yükümlülüğünü yerine getirmemesi

STRAZBURG

7 Mart 2023

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli düzeltmelere tabi tutulabilir.

Tüzünataç/Türkiye davasında,

Başkan

Arnfinn Bårdsen,

Hâkimler

Egidijus Kūris,

Pauliine Koskelo,

Saadet Yüksel,

Frédéric Krenc,

Diana Sârcu,

Davor Derenčinović

ve Bölüm Yazı İşleri Müdürü Hasan Bakırcı'nın katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), Daire olarak toplanarak,

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde yer alan, Türk vatandaşı olan Birsen Berrak Tüzünataç'ın ("başvuran") 20 Mart 2018 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuruyu (no. 14852/18),

Sözleşme'nin 6 ve 8. maddelerine ilişkin şikâyetlerin Türk Hükümetine ("Hükümet") bildirilmesine ve başvurunun geri kalan kısmını kabul edilemez olduğuna dair kararı,

Başvuranın, duruşma yapılmasına ilişkin talebinin reddedildiği kararı,

Hükümet görüşlerini,

Başvuranın görüşlerinin Mahkemeye gecikmeli olarak gönderilmiş olmasını ve Daire Başkanı'nın, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 38. maddesinin 1. fıkrası ve 60. maddesi uyarınca başvuranın avukatının kendisine verilen süre içerisinde görüşlerini sunmamasına herhangi bir gerekçe ileri sürmemiş olması sebebiyle, bu görüşlerin dosyaya eklenmemesine ilişkin 10 Şubat 2020 tarihli kararı,

7 Şubat 2023 tarihinde gerçekleştirilen müzakerelerin ardından,

Söz konusu tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

GİRİŞ

1. Başvuru, ünlü bir kadın oyuncunun, evinin balkonunda ünlü bir erkek oyuncu ile öpüşürken haberi olmaksızın alınan video kaydının ulusal bir televizyon kanalı tarafından yayınlanmasıyla ilgilidir. Başvuran, Sözleşme'nin 8. maddesini

ileri sürerek, bu video kaydının yayınlanması sebebiyle, özel hayata saygı hakkının ihlal edildiğinden şikâyet etmektedir.

OLAY VE OLGULAR

2. Başvuran, 1984 doğumlu olup, İstanbul’da ikamet etmektedir. Başvuran, Avukat G. Kılıç Gülsaran tarafından temsil edilmiştir.

3. Hükümet, kendi görevlisi olan, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Başvuran, birçok film ve televizyon dizisinde rol almış bir oyuncudur.

5. Özel bir televizyon kanalında yayınlanan “Bizden Kaçmaz” isimli programda, 14 Temmuz 2010 tarihinde saat 23.00’da, başvuranın, bir binanın altıncı ve son katında yer alan dairesinin balkonunda tanınmış bir oyuncu ve komedyen olan Ş.G. ile birlikte görüntülediği bir video kaydı yayınlanmıştır. Bu video kaydında, ilgililerin birbiriyle yakınlığı ve birçok defa öpüştüğü görülmektedir. Programın sunucusu, video kaydını, “yılın aşk bombası” ve “Berrak Tüzünataç’ın Ş.G. ile çok gizli ilişkisinin ortaya çıkması” başlıklarıyla sunmuş ve “çiftin anormal balkon sefasını izlerken şoke olacaksınız” diyerek eklemede bulunmuştur. Sabahın ilk ışıklarında saatler 5’i gösterirken, güneş doğarken denize nazır balkonda defalarca öpüştüler. İlginç figürlere imza attılar.”

Video kaydı, fon yorumlarıyla ve aşağıdaki alt başlıklarla devam etmiştir:

“Beşiktaş’tayız.

(Alt başlık: Ş.G ve Berrak Tüzünataç bizi [gerçekten] şaşırttı.)

Balkonunda korkuluklara oturmuş bu hanımefendi ünlü oyuncu Berrak Tüzünataç. Elinde şarap kadehi de var. Muhtemelen sarhoş, düşebilir. Şarabından bir yudum alırken arkasında iri yarı bir adam beliriyor. Berrak Tüzünataç’a [arkadan] sarılan ve [korkuluklardan] onu indiren kişi Ş.G.den başkası değil.

(Alt başlık: Türkiye’nin en komik adamı balkonda aşk yaşadı.)

İçeri geçiyorlar. Berrak Tüzünataç tek başına çıkıyor masada oturuyor bu kez. Birkaç saniye sonra tekrar içeri geçiyor. Sonra ikisi birlikte geliyor.

(Alt başlık: “N.İ.den ayrıldı, Ş.G.ye koştı.”)

Ş.G. bu anda [arkadan] sarılıyor Berrak Tüzünataç’a.

(Kamera kaydını alan gazetecilerin arasında geçen konuşma: “Berrak Tüzünataç, Berrak Tüzünataç, Berak, Berak... Saklanın abi, (...) gözükmeyin.”)

(Alt başlık: Ş.G ve Berrak Tüzünataç bizi [gerçekten] şaşırttı.)

Ve ilk öpücük geliyor beyefendiden. Ş.G. arkada Berrak önde sohbet devam ediyor. İşte dudaktan ilk öpücük. Dudaktan ikinci öpücük. En uzun öpücük.

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

(Alt başlık: “N.İ.den ayrıldı, Ş.G.ye koştı.”)

Sonra yanaktan geliyor öpücükler. Bir yanak [öpücük] daha. Ş.G. Berrak Tüzünataç’ı [sert] bir hareketle kendine çekiyor şimdi de.

(Alt başlık: Ş.G ve Berrak Tüzünataç bizi [gerçekten] şaşırttı.)

Ş.G. yine öpmeye çalışsa da Berrak Tüzünataç [korkuluklarda] köprü kurup uzak duruyor.

(Alt başlık: Türkiye’nin en komik adamı balkonda aşk yaşadı.)

Ve doğruluyor. Martı sesleri romantizmi doruğa çıkarıyor. Keyifler yerinde. Berrak Tüzünataç [başını arkaya atarak] tekrar köprü kuruyor balkonda [korkuluklarda].

(Kamera kaydını alan gazetecilerin arasında geçen konuşma: Baksana, düşecek aşağıya (...))

Bir köprü daha. Ş.G. işte tam bu sırada dayanamıyor.

(Kamera kaydını alan gazetecilerin arasında geçen konuşma: (...) Öpüşüyorlar (...))

Berrak Tüzünataç nihayet doğruluyor.

(Alt başlık: Ş.G ve Berrak Tüzünataç bizi [gerçekten] şaşırttı.)

Ş.G.nin öpme çabası sonuç veriyor. [Korkuluklarda] köprüye devam. Deniz manzarasına tersten bakıyor. Doğruluyor bir kez daha. Ş.G. kulağına bir şeyler söyledikten sonra minik bir öpücük daha alıyor ve içeri gidiyorlar. ”

6. Başvuran, 14 Temmuz 2010 tarihinde, söz konusu görüntülerin yukarıda belirtilen programda yayınlanmasıyla ilgili olarak ihtiyati tedbir talebiyle Şişli Sulh Hukuk Mahkemesine başvurmuştur. Sulh Hukuk Mahkemesi, ertesi gün başvuranın talebini kabul ederek, görüntülerin ilgilinin kişilik haklarına zarar verecek nitelikte olduğu kanaatine vararak, söz konusu görüntülere ve bu konuda yapılacak her türlü habere yayın yasağı getirilmesine karar vermiştir.

7. Başvuran, 23 Temmuz 2010 tarihinde, söz konusu video görüntülerini yayınlayan televizyon kanalının bağlı olduğu şirkete ve programın sorumlusuna karşı tazminat davası başlatmıştır. Başvuran, bilgisi dışında ve rızası olmadan yakın plan çekimle telefoto lens kullanılarak kaydedilen bu görüntülerin yayınlanmasının, özel hayatının gizliliğini ve kişilik haklarını ihlal ettiğini ileri sürmüştür. Başvuran sonuç olarak, davalı tarafların kendisine tazminat ödemesine, davaya konu olan görüntülere yayın yasağı getirilmesine ve bu görüntülerin ortadan kaldırılmasına karar verilmesini talep etmiştir.

8. Dava, 26 Temmuz 2010 tarihinde, İstanbul Asliye Hukuk Mahkemesi (“Asliye Hukuk Mahkemesi”) önünde incelenmeye başlanmış ve Sulh Hukuk

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

Mahkemesi tarafından verilen ihtiyati tedbir kararının süresinin hukuk davası sonuçlanana kadar uzatılmasına karar verilmiştir.

9. Asliye Hukuk Mahkemesi, 7 Şubat 2013 tarihli kararıyla, başvuranın taleplerini reddetmiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, gazetecilerin ihtilaf konusu görüntüleri, başvuranın evine gizlice girerek değil, kamuya ait bir alandan kaydettiklerini, Ş.G.nin takip edilmesi kapsamında olayı tesadüfen gördüklerini ve balkondaki kişilerin başvuran ve Ş.G. olduğunu fark edince video kaydına devam ettiklerini tespit etmiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, başvuranın, yaşam tarzı ve ününün “magazin” (people) basınının dikkatini çeken kamuya mâl olmuş bir kişilik olması sebebiyle ve diğer taraftan, söz konusu yayının seçilen ifade tarzı ile işlenen konu arasında mantıksal bir bağ teşkil ettiği ve eleştirel nitelikte olduğu, gerçeği yansıttığı ve ilgilinin kişilik haklarına, onuruna ve itibarına zarar verebilecek hiçbir ifade içermediği kanaatine vararak, söz konusu yayının yasa dışı olmadığı sonucuna varmıştır.

10. Yargıtay, 15 Nisan 2014 tarihinde, başvuranın, Asliye Hukuk Mahkemesinin kararına karşı yapmış olduğu temyiz başvurusunu, bu kararın usule ve kanuna uygun olduğu gerekçesiyle reddetmiştir.

11. Yargıtay, 22 Ekim 2014 tarihinde, başvuran tarafından sunulan karar düzeltme talebini de, kanunla öngörülen karar düzeltme gerekçelerinin somut olayda uygulanamayacağı kanaatine vararak reddetmiştir.

12. Başvuran, balkonundaki halinin kaydedildiği görüntülerin yayınlanması ve hukuk mahkemeleri önünde görülen davanın süresi sebebiyle itibarının korunması hakkının ihlal edildiği şikâyetiyle, 22 Aralık 2014 tarihinde, Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunmuştur.

13. Anayasa Mahkemesi, 5 Ekim 2017 tarihli bir kararla, başvuranın özel hayatına saygı hakkının ihlal edilmediğine ve yargılamanın süresine ilişkin şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna hükmetmiştir.

Yüksek Mahkeme, ilgili kişinin statüsü, hayran kitlesi olan bir sanatçı olması ve bir yandan, görüntülerin dairesinin içinden değil, herkesin görebileceği bir yerde bulunduğu sırada halka açık bir yoldan kaydedilmiş olması, diğer yandan, başvuran ve Ş.G.nin birbirine yaklaştığının görüldüğü görüntülerin ilgili kişiler için kabul

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

edilemez rahatsızlıklara neden olabilecek unsurlar içermemesi sebebiyle, başvuranın yayınlanan görüntülerinin, basın özgürlüğü kapsamında incelenmesi gerektiği kanaatine varmıştır. Anayasa Mahkemesi özellikle, başvuranın, erkek arkadaşına, kendi özgür iradesiyle balkonun dışarıdan görülebilen bir yerinde yaklaşmayı seçerek ve herhangi birinin özel bir çaba sarf etmeden görüntü elde etmesine olanak sağlayacak şekilde balkonun korkuluğuna yaslanarak, mahremiyetini korumak için yeterince ihtiyatlı ve sorumlu davranmadığını tespit etmiştir.

Yüksek Mahkeme, somut olayda yargılamanın süresine ilişkin şikâyetle ilgili olarak, yargılamanın görüldüğü 4 yıllık sürenin makul olduğu kanaatine varmıştır.

İLGİLİ ULUSAL HUKUKİ ÇERÇEVE

14. Özel hayata saygı hakkının ihlal edildiği durumlarda açılacak hukuk davalarına ilişkin iç hukuk hükümleri, somut olayla ilgili olduğu şekliyle, Seferi Yılmaz/Türkiye (no. 61949/08 ve diğer 2 başvuru, §§ 41 ve 42, 13 Şubat 2018) kararında açıklanmaktadır.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I.SÖZLEŞME’NİN 8. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

15. Başvuran, Sözleşme’nin 6 ve 8. maddelerini ileri sürerek, dairesinin balkonunda bulundukları sırada kaydedilen, erkek arkadaşıyla paylaştığı mahrem anları gösteren video görüntülerinin yayınlanmasının, özel hayata saygı hakkının kendisi tarafından kullanılmasına yapılan bir müdahale teşkil ettiğini iddia etmekte ve bu müdahaleye yeterli bir adli yanıt verilmemesinden şikâyet etmektedir.

16. Mahkeme, Sözleşme ve Protokolleri uyarınca bir başvuran tarafından ileri sürülen hukuki gerekçelere bağlı kalmadığını ve bir şikâyeti, başvuran tarafından ileri sürülenler dışındaki Sözleşme maddeleri ya da hükümleri kapsamında da inceleyerek, bu şikâyete konu edilen olayların hukuki nitelendirmesi hususunda karar verebileceğini hatırlatmaktadır (*Radomilja ve diğerleri/Hırvatistan* [BD], no. 37685/10 ve 22768/12, § 126, 20 Mart 2018).

17. Mahkeme somut olayda, başvuranın, yukarıda belirtilen şikâyetleri ileri sürerek, esasen evinin balkonunda erkek arkadaşıyla birlikte olduğu sırada kaydedilen görüntülerin yayınlanması sebebiyle açtığı tazminat davasının adli

makamlar tarafından reddedilmesiyle ilgili olduğunu kaydetmektedir. Dolayısıyla Mahkeme, söz konusu şikâyetlerin, özünde, ulusal makamların, başvurana göre, söz konusu görüntülerin yayılmasından kaynaklanan özel hayata saygı hakkının ihlaline karşı kendisini korumamış olmasıyla ilgili olduğu kanaatine varmaktadır. Olay ve olguların hukuki nitelendirmesi konusunda takdir yetkisine sahip olan Mahkeme, ileri sürülen şikâyetler ve davanın koşulları bakımından, başvuran tarafından ileri sürülen olay ve olguların, yalnızca Sözleşme'nin 8. maddesi açısından incelenmesi gerektiği kanaatine varmaktadır. Bu hükmün ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“1. Herkes, özel ve aile hayatına, konutuna ve yazışmasına saygı gösterilmesi hakkına sahiptir.”

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

18. Hükümet, başvurunun kabul edilemez olduğuna dair üç itiraz ileri sürmektedir. Hükümet öncelikle, ulusal makamların başvuranın iddialarını reddetmeden önce, bu iddiaları gerektiği şekilde incelediğini ve ikincilik ilkesi dikkate alınarak, şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerektiğini ileri sürmektedir. Hükümet ayrıca, ihtilaf konusu görüntülere yayın yasağı getirilmesine dayanan bir ihtiyati tedbir kararı verildiğini, daha sonra ulusal makamlar tarafından ihtiyati tedbir süresinin hukuk davasının sonuna kadar uzatıldığını açıklayarak, ilgilinin somut olayda mağdur olduğunu iddia edemeyeceğini ileri sürmektedir. Son olarak Hükümet, başvurayı, tekzip davası açmamakla suçlamakta ve sonuç olarak iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir.

19. Başvuran kabul edilemezlik itirazları hakkında görüş belirtmemektedir.

20. Mahkeme, şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğuna dair itirazla ilgili olarak, Hükümet tarafından bu itiraza dayanak olarak geliştirilen argümanın, Sözleşme'nin 8. maddesine ilişkin şikâyetin, esastan incelenmesini gerektiren ve sadece kabul edilebilirliği hakkında değerlendirilemeyecek sorunlar ortaya çıkardığı kanaatine varmaktadır (*bu davaya uygulanabildiği ölçüde (mutatis mutandis)* bk. *Mehmet Çiftçi ve Suat Incedere/Türkiye*, no. 21266/19 ve 21774/19, § 15, 18 Ocak 2022).

21. Mahkeme, mağdur sıfatına ilişkin itirazla ilgili olarak, başvuran lehinde verilmiş bir karar veya bir ihtiyati tedbir kararının, ilke olarak, yalnızca ulusal

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

makamların Sözleşme'nin ihlalini açıkça veya özünde kabul etmiş ve sonrasında telafi etmiş olması durumunda, başvuranın “mağdur” sıfatından mahrum bırakılması için yeterli olacağını hatırlatmaktadır (*Nada/İsviçre* [BD], no. 10593/08, § 128, AİHM 2012, ayrıca bk. *Kozacıoğlu/Türkiye* [BD], no. 2334/03, § 40, 19 Şubat 2009 ve *Yakup Saygılı/Türkiye* (k.k.), no. 42914/16, § 39, 11 Temmuz 2017).

22. Mahkeme, somut olayda başvuranın, ihtilaf konusu görüntülerin yayınlanmasının, özel hayatına saygı hakkının kullanımına yapılmış bir müdahale teşkil ettiği kanaatine vararak, hukuk mahkemeleri önünde bir tazminat davası açtığını kaydetmektedir. Mahkeme, ulusal mahkemeler önünde ortaya çıkan sorunun, esasen söz konusu görüntülerin yayılması ve yayınlanmasına getirilen ve bu davada kabul edilen ihtiyati tedbir uyarınca söz konusu yargılamalar boyunca yürürlükte olan yasakla ilgili olmadığını; bu görüntülerin bir televizyon kanalı tarafından ilk defa yayınlanmasının basın özgürlüğü sınırlarını aşip aşmadığı ve başvuranın özel hayatına saygı hakkını ihlal edip etmediğiyle ilgili olduğunu gözlemlemektedir. Mahkeme son olarak, başvuran tarafından açılan tazminat davasının, başvurana, söz konusu yayın sebebiyle özel hayatına saygı hakkının ihlal edildiğinin tespit edilmesi ve gerektiği takdirde tazminat elde etme imkânı sağladığını tespit etmektedir. Dolayısıyla Mahkeme, mevcut davanın koşullarında, başvurana istediği telafiyi elde etme imkânı veren hukuk yolunun, tazminat davası olduğu ve başvuranın ihtiyati tedbir kararı verilmesi için başvurusunda bulunmasının, başvurana mağdur statüsünden mahrum bırakma etkisine sahip olmadığı kanaatine varmaktadır (*bu davaya uygulanabildiği ölçüde (mutatis mutandis)* bk. *Taşkaya ve Ersoy/Türkiye*, no. 72068/10, §§ 44 ve 45, 22 Ocak 2019). Sonuç olarak Hükümetin itirazının reddedilmesi gerekmektedir.

23. Mahkeme, iç hukuk yollarının tüketilmesine ilişkin itirazla ilgili olarak, basın tarafından özel hayata saygı gösterilmesi hakkıyla ilgili bir davada benzer bir itirazı daha önce de incelediğini ve reddettiğini hatırlatmaktadır (*Seferi Yılmaz/Türkiye*, no. 61949/08 ve diğer 2 başvuru, §§ 53-55, 13 Şubat 2018). Hükümetin mevcut davada, Mahkemenin daha önce varmış olduğu bu sonucu bertaraf etmesine sebep olacak herhangi bir iddia veya olgusal bir unsur sunmamış olması sebebiyle, Mahkeme, bu itirazı da reddetmektedir.

24. Mahkeme diğer taraftan, Hükümetin, Sözleşme'nin 8. maddesinin davanın koşullarına uygulanabilirliğine itiraz etmediğini kaydetmektedir. Mahkeme somut olayda, özel hayata saygı hakkının, ihtilaf konusu video kaydının yayınlanması sebebiyle ihlal edildiğini iddia eden başvuranın şikâyetleriyle ileri sürdüğü sorunların ciddiyeti bakımından, ilgilinin özel hayatına saygı hakkının kullanımına yapıldığı iddia edilen müdahalenin, Sözleşme'nin 8. maddesinin uygulama alanına girmesi için gerekli olan ağırlık eşiğini aştığı kanaatindedir.

25. Mahkeme, bu şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve Sözleşme'nin 35. maddesi kapsamında başka herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle bağdaşmadığını tespit ederek, kabul edilebilir olduğuna karar vermektedir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların İddiaları

26. Başvuran, görüşlerini Mahkemenin kendisine verdiği süre içerisinde sunmamıştır.

27. Hükümet, bir yandan, ilgilinin görüntülerinin hukuk davası boyunca yeniden yayınlanmasını önleyen bir ihtiyati tedbir kararının verilmiş olduğunu ve diğer yandan, başvuranın, ihtilaf konusu görüntülerin yayınlanmasının, ruhsal durumu, mesleki yaşamı ve itibarı üzerinde yaratacağı etkiye ilişkin herhangi bir delil unsuru sunmadığı kanaatine vararak, somut olayda başvuranın özel hayata saygı hakkının kullanımına yapılmış bir müdahale bulunmadığı kanaatindedir. Hükümet, Mahkemenin bir müdahalenin bulunduğu sonucuna varması durumunda, müdahalenin Anayasa'nın 26 ve 28. maddeleri, Basın Kanunu'nun 3. maddesi, eski Borçlar Kanunu'nun 41, 49 ve 58. maddeleri, Türk Medeni Kanunu'nun 24 ve 25. maddeleri ve yürürlükte olan Borçlar Kanunu'nun 58. maddesi ile öngörüldüğünü ve bu müdahalenin, düzenin korunması ve başkasının hak ve özgürlüklerinin korunması meşru amaçlarını izlediğini ileri sürmektedir.

28. Hükümet, müdahalenin gerekliliğiyle ilgili olarak, ulusal adli makamların, basın özgürlüğü ve başvuranın özel hayatına saygı hakkı arasında adil bir denge gözettiğini iddia etmektedir. Hükümet, nitekim adli makamların, başvuranın mesleki faaliyeti nedeniyle halka mâl olmuş bir figür olduğunu dikkate alarak ve bir yandan, mahremiyetini korumak için yeterince dikkatli

davranmadığını ve diğer yandan, ihtilaf konusu görüntülerin kabul edilemez bir rahatsızlık duygusu uyandıracak nitelikte herhangi bir unsur içermediğini tespit ederek, başvuranın görüntülerinin kaydedildiği koşulları ve video kaydının çekildiği sırada başvuranın davranışlarını incelediğini belirtmektedir.

29. Dolayısıyla Hükümet, somut olayda, ulusal adli makamların konu hakkında sahip olduğu takdir yetkisi dikkate alındığında, çatışan menfaatleri dengelerken pozitif yükümlülüklerini yerine getirdiği ve başvuranın özel hayatına saygı hakkının ihlal edilmediği kanaatindedir.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

a) Genel ilkeler

30. Mahkeme, özel hayat kavramının, bir kişinin adı, fotoğrafı, fiziki ve manevi bütünlüğü gibi kimliğine ilişkin unsurları içeren, kapsamlı bir tanıma elverişli olmayan geniş bir kavram olduğunu hatırlatmaktadır. Bu kavram ayrıca, istenmeyen ilgiden uzak, mahremiyet içinde yaşama hakkını da içermektedir (*Smirnova/Rusya*, no. 46133/99 ve 48183/99, § 95, AİHM 2003-IX). Bu bağlamda Sözleşme'nin 8. maddesiyle sağlanan güvence, esasen dışarıdan müdahale olmaksızın, her kişinin diğer kişilerle olan ilişkilerinde kişiliğinin gelişmesini sağlamaya yöneliktir. Dolayısıyla kişi ile diğer kişiler arasında, kamusal bağlamda bile özel hayat kapsamına girebilecek bir etkileşim alanı vardır (*Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu/Fransa* [BD], no. 40454/07, § 83, AİHM 2015 (özetler)).

31. Diğer taraftan, kamusal anlamda tanınmamış özel şahıslar, özel hayata saygı hakkı için özel bir koruma talep edebilirler, bu durum, kamusal anlamda tanınmış şahsiyetler için geçerli değildir (*Minelli/İsviçre* (k.k.), no. 14991/02, 14 Haziran 2005). Bu sebeple, bazı koşullarda, bir kişi, kamusal anlamda tanınmış bir kişi bile olsa, özel hayatına saygı ve özel hayatının korunması için “meşru bir beklenti” ileri sürebilirler (diğer kararlar arasında bk. *Von Hannover /Almanya* (no. 2) [BD], no. 40660/08 ve 60641/08, § 97, 7 Şubat 2012).

32. Bu nedenle kamuya mâl olmuş bir kişi de olsa, kişinin bir fotoğrafın yayınlanması, özel hayatına müdahale etmektedir (*ibidem*, § 95). Nitekim Mahkeme birçok defa, anlık görüntülerin, bir kişi veya ailesi hakkında çok kişisel, hatta mahrem “bilgiler” içerebileceğine hükmetmiştir (*ibidem*, § 103). Mahkeme ayrıca, bir bireyin imajının kişiliğinin ana özelliklerinden biri olduğunu

vurgulayarak, kişinin özgünlüğünü ifade etmesi ve diğerlerinden farklılaşmasına imkân vermesi sebebiyle, herkesin kendi imajına sahip olma hakkının bulunduğunu kabul etmiştir. Kişinin imajının korunması hakkı, kişisel gelişimin olmazsa olmaz koşullarından birini de teşkil etmektedir. Esasen, her bireyin kendi imajının kontrol edebileceği varsayılır ki, bu varsayım, özellikle kişinin bu imajın yayılmasını reddetme olasılığını (*ibidem*, § 96) ve aynı zamanda bu imgenin başkaları tarafından ele geçirilmesine, saklanmasına ve yeniden üretilmesine karşı çıkma hakkını (*López Ribalda ve diğerleri/İspanya* [BD], no. 1874/13 ve 8567/13, § 89, 17 Ekim 2019) da içerir.

33. Mahkeme, bir yayının ilgilinin özel hayatına saygı hakkını ihlal edip etmediğini tespit etmek için bilginin veya fotoğrafın elde edilme şeklini dikkate almaktadır. Mahkeme, özellikle ilgili kişilerin rızalarının alınmış olmasına veya bir fotoğrafın az ya da çok güçlü bir izinsiz girilmişlik duygusu uyandırmasına önem vermektedir (*Von Hannover/Almanya*, no. 59320/00, § 59, AİHM 2004-VI, *Gourguénidzé/Gürcistan*, no. 71678/01, §§ 55-60, 17 Ekim 2006 ve *Hachette Filipacchi Grubu/Fransa*, no. 71111/01, § 48, 14 Haziran 2007). Mahkeme, bu nedenle, genellikle başkalarının doğrudan özel yaşamına ilişkin ayrıntılar konusunda halkın merakını gidermeyi amaçlayan “sansasyonel” denilen basında veya “magazin basınında” yayımlanan fotoğrafların (*Société Prisma Presse/Fransa* (k.k.), no. 66910/01, 1 Temmuz 2003, *Société Prisma Presse/Fransa* (k.k.), no. 71612/01, 1 Temmuz 2003 ve *Hachette Filipacchi Grubu (ICI PARIS)/Fransa*, no. 12268/03, § 40, 23 Temmuz 2009), sıklıkla sürekli bir taciz ortamında çekildiğini, bu durumun da ilgili kişinin özel hayatına çok güçlü bir şekilde müdahale edildiği ve hatta zulüm gördüğü hissine kapılmasına neden olabileceğini gözlemlene imkânı bulmuştur (yukarıda anılan *Von Hannover*, § 59). Ayrıca, bir fotoğrafın hangi amaçla kullanıldığı ve gelecekte kullanılabileceği de Mahkemenin değerlendirmesinde dikkate alınır (*Reklos et Davourlis/Yunanistan*, no. 1234/05, § 42, 15 Ocak 2009 ve yukarıda anılan *Hachette Filipacchi Grubu (ICI PARIS)*, § 52).

34. Bununla birlikte bu etkenler, sınırlayıcı nitelikte değildir. Davanın özel koşullarına göre, farklı kriterler dikkate alınabilir. Burada Mahkeme, mahremiyet ihlalinin ciddiyetini ve ilgili kişi için yayının yansımalarını dikkate almanın

önemini yinelemektedir (yukarıda anılan *Gourguénidzé*, § 41). Ayrıca bu değerlendirmenin amaçlarıyla ilgili olan bir başka konu da, görsel-işitsel medyanın genellikle yazılı basından çok daha hızlı ve güçlü bir etkiye sahip olmasıdır (bk. *Pedersen ve Baadsgaard/Danimarka* [BD], no. 49017/99, § 79, AİHM 2004-XI).

35. Mahkeme ayrıca, basın, özellikle başkasının itibarının ve haklarının korunması hakkında belirli bir sınırı aşmaması gerekse de, görev ve sorumlulukları kapsamında, kamu menfaatini ilgilendiren bütün konularda bilgi ve fikirlerin iletilmesinden sorumlu olduğunu hatırlatmaktadır. Dolayısıyla, haber verme görevi mutlak suretle, “yükümlülük ve sorumluluklar” ile basın organlarının kendiliğinden zorunlu kılınması gereken sınırlar da içermektedir (*Mater/Türkiye*, no. 54997/08, § 55, 16 Temmuz 2013). Basın, kamu menfaatini ilgilendiren konularda bilgi ve fikirleri yayma işlevine, halkın bunlardan haberdar olma hakkı eklenir. Aksi takdirde, basın, vazgeçilmez “bekçi köpeği” görevini yerine getiremez (*Bladet Tromsø ve Stensaas/Norvaç* [BD], no. 21980/93, §§ 59 ve 62, AİHM 1999-III, yukarıda anılan *Pedersen ve Baadsgaard*, § 71 ve yukarıda anılan *Von Hannover* (no. 2), § 102). Ayrıca, belirli bir durumda benimsenecek haber yönteminin seçiminde basının yerine karar vermek, ne Mahkemenin ne de yerel mahkemelerin görevidir (*Jersild/Danimarka*, 23 Eylül 1994, § 31, A Serisi no. 298 ve *Stoll/İsviçre* [BD], no. 69698/01, § 146, AİHM 2007-V).

36. Kamuya mâl olmuş kişilerin özel hayatlarına ilişkin bilgilerin ifşası, genellikle eğitim değil eğlence amacı gütsen de, kamu bilgisine sunulan haberlerin çeşitliliğine katkıda bulunur ve şüphesiz bunlar da Sözleşme’nin 10. maddesinin korumasından yararlanır. Bununla birlikte, söz konusu haber, özel ve mahrem nitelikte olduğunda ve yayılmasında kamu menfaati bulunmuyorsa, bu koruma yerini Sözleşme’nin 8. maddesinin gereklerine bırakabilir (*Mosley/Birleşik Krallık*, no. 48009/08, § 131, 10 Mayıs 2011). Nitekim herhangi bir siyasi veya kamusal tartışmanın konu olmadığı ve yayınlanan fotoğraflar ve bunlara eşlik eden yorumların, yalnızca belirli bir kitlenin merakını gidermek amacıyla, kişinin özel hayatına ilişkin ayrıntılarla ilgili olduğu durumlarda, ifade özgürlüğü, daha kısıtlayıcı bir yorumlama gerektirmektedir (*Hájovský/Slovakya*, no. 7796/16, § 31, 1 Temmuz 2021).

37. Mahkeme yine, Sözleşme tarafından eşit şekilde korunan iki hak arasında ortaya çıkan bir çatışma hakkında karar vermesi istendiğinde, söz konusu haklar arasında adil bir denge gözetmesi gerektiğini gözlemlemektedir. Başvurunun sonucu, ilke olarak, başvurunun Mahkeme önüne ihtilaf konusu sözlere hedef olan kişi tarafından Sözleşme'nin 8. maddesi açısından veya bu sözleri söyleyen kişi tarafından Sözleşme'nin 10. maddesi açısından getirildiğine göre değişmez. Nitekim bu haklar, öncelikle eşit saygı gösterilmesini hak etmektedir (yukarıda anılan *Hachette Filipacchi Grubu* (ICI PARIS), § 41, *Timciuc/Romanya* (k.k.), no. 28999/03, § 144, 12 Ekim 2010, yukarıda anılan *Mosley*, § 111 ve yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 91). Bu sebeple, Devletlere tanınan takdir yetkisi, ilke olarak iki durumda da aynı olmalıdır (yukarıda anılan *Von Hannover* (no. 2), § 106, yukarıda anılan *Axel Springer AG*, § 87 ve yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 91).

38. Mahkeme ayrıca, mevcut dava gibi davalarda, Devletin, Sözleşme'nin 8. maddesinden doğan pozitif yükümlülükleri kapsamında, başvuranın özel hayatına saygı hakkı ile karşı tarafın Sözleşme'nin 10. maddesiyle korunan ifade özgürlüğü hakkı arasında adil bir denge gözetip gözetmediğini belirlemenin kendi görevi olduğunu hatırlatmaktadır (yukarıda anılan *Petrie*, § 40). Mahkeme, birçok kararında, özel hayata saygı hakkı ile ifade özgürlüğü hakkı arasında denge gözetilmesiyle ilgili kriterleri özetlemiştir. Bu kriterler şunları içerir: kamu menfaatini ilgilendiren bir konuya katkı, hedef alınan kişinin tanınırlığı, röportajın konusu, ilgili kişinin geçmiş davranışları, içerik, yayının şekli ve yansımaları ve gerektiği takdirde somut olayın koşulları (yukarıda anılan *Von Hannover* (no. 2), §§ 108-113 ve yukarıda anılan *Axel Springer AG*, §§ 89-95; ayrıca bk. yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 93). Şayet bu iki hak arasındaki denge, Mahkeme içtihatlarıyla belirlenen kriterlere riayet edilerek gözetilmişse, Mahkemenin, ulusal mahkemelerin görüşü yerine kendi görüşünü ileri sürmesi için ciddi nedenlerin bulunması gerekmektedir (*Palomo Sánchez ve diğerleri/İspanya* [BD], no. 28955/06, 28957/06, 28959/06 ve 28964/06, § 57, AİHM 2011).

b) Bu ilkelerin somut olaya uygulanması

39. Mahkeme, mevcut başvurunun, başvuranın erkek arkadaşı ile paylaştığı mahrem anların görüntülerini içeren ve ilgililerin başvuranın dairesinin balkonunda bulunduğu sırada çekilen bir video kaydının ulusal bir televizyon kanalı tarafından

yayınlanmasıyla ilgili olduğunu kaydetmektedir. Başvuran, bu video kaydına ilişkin olarak açtığı hukuk davası kapsamında tazminat taleplerinin ulusal makamlar tarafından reddedilmesinden şikâyet etmektedir.

40. Başvuran, Devleti, bir eylemi sebebiyle değil, kendisine göre, ihtilaf konusu yayınla yapılan ihlale karşı itibarını korumadığı için suçlamaktadır. Dolayısıyla Mahkemenin, somut olayda, şahıslar arası ilişkilerde özel hayata etkin şekilde saygı gösterilmesine ilişkin pozitif yükümlülükler bakımından, ulusal mahkemelerin başvuranı, mağdur olduğu kanaatine vardığı bu ihlale karşı koruyup koruyamadığını tespit etmesi gerekmektedir. Bu amaçla, Mahkeme, ihtilaf konusu koşulları, özellikle bir taraftan, herkesin özel hayatına saygı gösterilmesi hakkı ile diğer taraftan, basın özgürlüğü arasında adil bir denge gözetilmesiyle ilgili olarak içtihatlarından doğan ilgili kriterler ışığında değerlendirecektir (yukarıda 38. paragraf).

41. Mahkeme öncelikle, başvuranın kamu nezdinde oldukça tanınmış olan bir sinema ve televizyon dizisi oyuncusu olduğunu gözlemlemektedir. Başvuran, rol aldığı film ve televizyon dizilerinin kendisine getirdiği ünlülük sebebiyle, şüphesiz bu alanda uzmanlaşmış basın tarafından takip edilmekte ve görsel-işitsel kültürle ilgilenen halk tarafından iyi tanınmaktadır. Mahkeme bu bağlamda, bir kişinin kamuya mâl olmuş veya tanınmış kişiliğinin, özel hayatının yararlanabileceği korumayı etkilediğini hatırlatmaktadır. Mahkeme ayrıca birçok defa, halkın kamuya mâl olmuş kişilerin özel hayatının bazı yönleriyle ilgili olarak bilgi alma hakkının bulunduğunu da kabul etmiştir (yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 117). Bu sebeple bazı koşullarda, bir kişi, tanınmış bir kimse olsa dahi, özel hayatının korunması ve özel hayatına saygı gösterilmesine ilişkin “meşru bir beklenti” ileri sürebilir (yukarıda anılan *Von Hannover (no. 2)*, § 97). Ayrıca, bir kişinin tanınmış kişiler kategorisinde yer alması, resmi görevlerde bulunan kişiler de dâhil olmak üzere, hiçbir şekilde medya organlarına, tabi tutulmaları zorunlu olması gereken deontolojik ve etik ilkeleri çiğneme yetkisi veremez ve özel hayata müdahaleyi meşrulaştıramaz (yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 122).

42. Mahkeme ardından, ihtilaf konusu video kaydının münhasıran, başvuranın, olayların meydana geldiği dönemde halk tarafından tanınmış bir

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

sinema oyuncusu ile yaşadığı ilişki kapsamında tamamen özel hayatıyla ilgili olduğunu gözlemlemektedir. Nitekim söz konusu video kaydı, başvuranın evinin balkonunda erkek arkadaşıyla vakit geçirdiği sırada çekilen görüntülerini içermektedir. Bu video kaydında, çiftin tartıştığı, birbirine yakınlaştığı ve öpüştüğü görülmektedir. Video kaydının yayını, programın sunucusu tarafından “yılın aşk bombası”, başvuranın “çok gizli ilişkisinin açığa çıkması” ve “çiftin anormal sefası” gibi kamuoyunun ilgi ve dikkatini çekmesi muhtemel ifadelerle ilan edilmiştir. Ayrıca, video kaydının yayını sırasında, bir gazeteci, ilgililerin bu kayıta görülen her hareketini detaylı olarak betimleyerek, görüntüleri yorumlamıştır.

43. Mahkeme, bu bağlamda, kamuya mâl olmuş bir kişinin belirli kişilik özelliklerini bilmeye duyduğu ilgi sebebiyle, basın tarafından özel hayata ilişkin unsurların, ortaya çıkarılabileceğini kabul etmiş olsa da (bk. *Ojala ve Etukeno Oy/Finlandiya*, no. 69939/10, §§ 54-55, 14 Ocak 2014 ve *Ruusunen/Finlandiya*, no. 73579/10, §§ 49-50, 14 Ocak 2014), bir kişinin aşk hayatının ve duygusal durumunun ilke olarak kesinlikle özel bir nitelik teşkil ettiğini hatırlatmaktadır. Bu sebeple, genel olarak, bir çiftin cinsel yaşamı veya mahrem anlarıyla ilgili ayrıntılar, yalnızca istisnai durumlarda, önceden izin alınmaksızın halka açıklanabilmelidir (yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 99).

44. Mahkeme, ihtilaf konusu video kaydının yukarıda açıklanan içeriği bakımından, yayınlanmasının tek amacının, başvuranın özel hayatına ilişkin ayrıntılara yönelik belli bir kitlenin merakını gidermek olduğunun görüldüğünü gözlemlemektedir. Bu video kaydının, ilgili ne kadar tanınmış olursa olsun, bu haliyle, toplum için kamu menfaatinin ilgilendiren bir konuya katkıda bulunduğu kanaatine varılamaz (yukarıda anılan *Von Hannover*, § 65, *MGN Limited/Birleşik Krallık*, no. 39401/04, § 143, 18 Ocak 2011 ve *Alkaya/Türkiye*, no. 42811/06, § 35, 9 Ekim 2012). Mahkeme bu bağlamda, kamu menfaatinin, başkalarının özel hayatıyla ilgili ayrıntılara düşkün bir halkın beklentilerine veya okuyucuların sansasyonel olgulardan ve hatta bazen röntgencilikten duyduğu zevke indirgenemeyeceğini yeniden belirtmektedir (yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 101).

45. Mahkeme ayrıca, söz konusu görüntülerin gazeteciler tarafından elde edildiği koşulları inceleyerek, gazetecilerin Ş.G.yi takip ettikleri sırada, Ş.G.nin

başvuranın dairesinin balkonunda başvuranla birlikte olduğunu fark ettiklerini kaydetmektedir. Gazeteciler böylelikle, çiftin etkileşimlerinin ayrıntılarını yakalamak için tüm sahneyi, telefoto lens kullanarak kaydetmişlerdir. Ardından, bu yöntemle kaydedilen görüntüler, izleyicilerin ilgi ve merakını uyandıracak ayrıntılar ve editoryal yorumlar yapılarak, açıklamalarla yayınlamıştır. Mahkeme, bilgi elde etmek ve bu bilgiyi halka iletme için kullanılan araçların dürüst olmasının ve bilgiye konu olan kişiye saygı gösterilmesinin (*Egeland ve Hanseid/Norveç*, no. 34438/04, § 61, 16 Nisan 2009), ihtilaf konusu bilgilerin elde edildiği ve işlendiği koşullarla ilgili olarak dikkate alınması gereken başlıca kriterler olduğunu hatırlatmaktadır. Nitekim başkalarının mahremiyetini ilgilendiren bilgiler söz konusu olduğunda, gazetecilerin, bu bilgilerin ve ilgili görüntülerin yayılmadan önceki etkilerini mümkün olduğunca dikkate alma yükümlülüğü bulunmaktadır. Özellikle özel hayat ve aile hayatına ilişkin bazı olaylar, Sözleşme'nin 8. maddesi bakımından güçlendirilmiş bir korumaya tabi tutulmaktadır ve dolayısıyla bu tür olaylar gazetecilerin, onları işlerken dikkatli ve tedbirli olmalarını gerektirmektedir (*Éditions Plon/Fransa*, no. 58148/00, §§ 47 ve 53, AİHM 2004-IV ve yukarıda anılan *Hachette Filipacchi Grubu*, §§ 46-49).

46. Mahkeme, davanın özel koşullarında, başvuranın görüntülerinin kaydedilmesini veya bir kamuya açık bir röportaja konu olmasını beklemediğini ve medya organları ile işbirliği de yapmadığını vurgulamak ister. Sonuç olarak, özel hayat konusunda başvuranın makul beklentilerine ilişkin etkene önemli bir ağırlık verilmesi gerekmektedir (yukarıda anılan *Hájovský*, § 49). Nitekim başvuranın dairesinin balkonu, gazetecilerin bulunduğu kamuya ait yoldan görünür olsa bile, video kaydında gazetecilerin arasında geçen konuşmalar, bu kaydı gizlice gerçekleştirdiklerini düşündürmektedir. Gazeteciler ayrıca, video kaydını gerçekleştirdikleri sırada, başvuranın ve erkek arkadaşının onları görmemesi için saklanmaya çalışmışlardır (yukarıda 5. paragraf). Söz konusu video kaydının, günün, halkın sokaklara döküldüğü ve başvuranın dışarıda gazetecilerin bulunduğunu tahmin edebileceği bir saatinde değil, sabah 5.00'da çekildiğini akılda tutmak özellikle önemlidir (*ibidem*). Her hâlükârda, ihtilaf konusu görüntülerin başvuranın haberi olmadan kaydedildiği ve rızası alınmadan yayınlandığı tartışılmaz bir gerçektir.

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

47. Mahkeme ayrıca, bir kişinin tanınmışlığının veya işlevlerinin, hiçbir durumda, medya tacizini veya hileli ya da gizli yöntemlerle elde edilen veya kişilerin özel hayatlarının ayrıntılarının ifşa eden ya da mahremine girildiğini gösteren fotoğrafların yayınlanmasını haklı gösteremeyeceğini yeniden belirtmektedir (yukarıda anılan *Couderc ve Hachette Filipacchi Grubu*, § 123).

48. Mahkeme, ulusal mahkemeler tarafından verilen kararlarla ilgili olarak, Asliye Hukuk Mahkemesinin, başvuran tarafından sunulan tazminat talebine ilişkin red kararını, başvuranın ünlü olması sebebiyle halkın kendisine ilgi gösterdiğini ve ihtilaf konusu görüntülerin kamuya ait bir yoldan kaydedildiğini vurgulayarak gerekçelendirdiğini kaydetmektedir (yukarıda 9. paragraf). Yargıtay, inceleme sonucunu gerekçelendirmeksizin, ilk derece hâkimlerinin kararını onamıştır (yukarıda 10 ve 11. paragraflar). Anayasa Mahkemesi ise, başvuranın bireysel başvurusu kapsamında, özellikle ilgilinin erkek arkadaşına yakınlaşmak için balkonunun dışarıdan görülebilen bir yerini seçerek mahremiyetini korumaya yeterince dikkat göstermediği ve yayınlanan görüntülerin, ilgililer açısından kabul edilemez bir rahatsızlığa sebep olacak nitelikte olmadığı kanaatine vararak (yukarıda 13. paragraf), başvuranın özel hayatına saygı hakkının ihlal edilmediğine hükmetmiştir.

49. Mahkeme, mevcut davada, ulusal mahkemelerin başvuranın özel hayatına saygı hakkı ile karşı tarafın basın özgürlüğü arasında yukarıda hatırlatılan ilgili kriterlere uygun olarak (yukarıda 36-38. paragraflar), gerektiği şekilde bir denge gözettiği kanaatine varılamayacağını tespit etmektedir. Mahkeme, bir taraftan, başvuranın aşk hayatı ve mahreminin ayrıntılarıyla ilgili olarak yayınlanan ve kamu menfaatini ilgilendiren hiçbir konu içermeyen video kaydının içeriği ve diğer taraftan, sorumlu gazetecilik kriterlerine uygun olmayan şekilde, gazeteciler tarafından bu görüntülerin ilgilinin rızası alınmaksızın elde edildiği ve yayınlandığı koşullar bakımından, ulusal mahkemelerin, davada mevcut farklı menfaatleri ölçerken daha fazla titizlik göstermiş olması gerektiği kanaatindedir. Özellikle başvuranın, dairesinin balkonunda dışarıdan görülebilen bir yerde erkek arkadaşına yakınlaşarak, mahremiyetini korumak için yeterince dikkatli davranmadığı iddiası, savunulamaz. Bu “mekansal izolasyon” kriterini kabul etmek, başvuranın halktan uzakta تنها bir yerde bulunmadığı sürece, sistematik olarak her anında

TÜZÜNATAÇ/TÜRKİYE KARARI

görüntüsünün alınabileceğini kabul etmesi gerektiği ve daha sonra, bu görüntüler, somut olayda olduğu gibi münhasıran ilgilinin özel hayatının ayrıntılarıyla ilgili olsa dahi, çok geniş kitlelere ulaşacak şekilde yayınlanabileceği anlamına gelecektir ki, bu durum Mahkeme içtihatlarına uygun değildir (bk. *Von Hannover/Almanya*, no. 59320/00, §§ 74 ve 75, AİHM 2004-VI). Ayrıca, başvuranın ihtilaf konusu görüntülerin yayılmasının, özel ve profesyonel yaşamı üzerinde neden olabileceği duygusal sıkıntı ve sonuçların ulusal makamlar tarafından yeterince dikkate alınmadığı görülmektedir.

50. Mahkeme, yukarıda belirtilenler ışığında, somut olayda, ulusal mahkemelerin, ihtilaf konusu görüntülerin yayınlanmasıyla yapılan ihlale karşı başvuranın özel hayatına saygı hakkını koruma yükümlülüğünü yerine getiremedikleri sonucuna varmaktadır.

51. Sonuç olarak Mahkeme, Sözleşme'nin 8. maddesinin ihlal edildiğine hükmetmektedir.

II.SÖZLEŞMENİN 6. MADDESİNİN 1. FIKRASININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

52. Başvuran ayrıca, Sözleşme'nin 6. maddesinin 1. fıkrası bakımından hukuk mahkemeleri önünde görülen davanın süresine ilişkin bir şikâyet ileri sürmektedir.

53. Mahkeme, bu şikâyetin sadece Asliye Hukuk Mahkemesi ve Yargıtay önünde geçen süreyle ilgili olduğunu, Anayasa Mahkemesi önünde geçen süreyle ilgili olmadığını kaydetmektedir. Mahkeme, konu hakkındaki Mahkeme içtihatlarından doğan kriterler bakımından (diğer kararlar arasında bk. *Comingersoll S.A./Portekiz* [BD], no. 35382/97, § 19, AİHM 2000-IV ve *Frydlender/Fransa* [BD], no. 30979/96, § 43, AİHM 2000-VII), hukuk mahkemeleri önünde görülen davanın süresinin, yani yaklaşık olarak dört yıl, üç aylık sürenin, davanın, özellikle söz konusu çeşitli çıkarların dikkatli bir şekilde dengelenmesini, davanın iki yargı düzeyinde incelenmesini ve Yargıtaya iki temyiz başvurusu yapılmasını gerektiren niteliği dikkate alındığında, makul süre ilkesini ihlal ettiği şeklinde değerlendirilemeyeceği kanaatine vardığını tespit etmektedir.

54. Sonuç olarak, başvurunun bu kısmı, Sözleşme'nin 35. maddesinin 4. fıkrası uyarınca reddedilmelidir.

III. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI
HAKKINDA

55. Sözleşme’nin 41. maddesi uyarınca,

“Şayet Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf’ın iç hukuku, bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

56. Başvuran, adil tazmin bağlamındaki taleplerini Mahkeme önünde usule uygun olarak, kendisine verilen süre içerisinde sunmamıştır. Sonuç olarak Mahkeme, başvurana bu bağlamda herhangi bir meblağın ödenmesine gerek olmadığı kanaatine varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Sözleşme’nin 8. maddesine ilişkin şikâyetin kabul edilebilir ve başvurunun geri kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;

2. Sözleşme’nin 8. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü’nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları gereğince 7 Mart 2023 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdürü

Arnfinn Bårdsen
Başkan